

A close-up portrait of a woman with short black hair and bangs, wearing a white dress with a black bow tie. She has striking blue eyes and bright red lipstick. She is holding a lit cigar in her right hand, with a wisp of smoke rising from it. The background is dark with some bokeh light spots.

MAGDALÉNA
PIROŽEKOVÁ

V KRUHU TIEŇOV

MÁME RADI BESTSELLERY

MAGDALÉNA
PIROŽEKOVÁ

V KRUHU TIEŇOV

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Copyright © Magdaléna Pirožeková
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN: 978-80-89967-23-0

V KRUHU TIEŇOV

Magdaléna Pirožeková

III
MAXIM

MÁME RADI BESTSELLERY

Túto knihu venujem všetkým svojim čitateľom, bez rozdielu pohlavia. Sme výnimoční, lebo dokážeme fungovať v tomto svete, v tejto dobe a stále to nevzdávame. Všetkým tým, ktorí vo mňa veria, lebo ja verím v nich.

Ďalej túto knihu venujem všetkým ženám a matkám, ktoré sa cítia nedocenené a nepotrebné. Sme silné, zvládneme čokoľvek, čo si zaumienime. Sme proste ŽENY. Bez nás by to nešlo a s nami je to krajšie.

Prajem vám všetkým príjemné čítanie a teším sa, že pre vás môžem tvoriť, lebo to je moja najväčšia vášeň.

Magdaléna Pirožeková

1. KAPITOLA

Čiernou nocou sa mestom niesol len zvuk jej podpätkov na špinavom chodníku. Prechádzala popri vysokých budovách do tmavej a zapáchajúcej uličky. Každý jeden jej krok znel v ozvenách ako výstrel. Vedela, kam ide, aj to, prečo práve teraz, v túto neskorú hodinu. S hrdo vztýčenou hlavou, zvodne sa hojdajúcimi bokmi a ráznym krokom si to namierila k jediným osvetleným dverám na konci uličky. Bystrým zrakom mala pod palcom každý tmavý kút, v ktorom by na ňu mohlo číhať nebezpečenstvo. Chcela budiť dojem nepolapiteľnej šelmy. Dominy, ktorú neradno osloviť, ba čo i len pozdraviť.

Krvavý mesiac.

Podnik, do ktorého mala práve teraz namierené, bol otvorený len v neskorú nočnú hodinu a výlučne pre členov. Už bola takmer polnoc, čas na to, aby sa zabávali tie najväčšie zvery z podsvätia. Hoci bol november a k tomu mimoriadne chladná noc, jej to neprekážalo. Oproti zimám v Rusku to bolo len babie leto.

V čiernom kožuchu, ktorý mala na sebe a v topánkach na vysokom podpätku pôsobila, akoby šla na luxusný večierok a nie na nebezpečnú misiu. Sebaistým vystupovaním dávala jasne najavo, že sem patrí, aby nevznikli pochybnosti o jej prítomnosti na tomto mieste. Výrazne nalíčená tvár a čierna krátka parochňa dopĺňali zjav zvodnej dominy. Prirodzene ryšavé vlasy boli bezpečne ukryté. Okrem toho, že prevleky patrili k jej práci, doslova sa v nich vyžívala. Dodávalo jej to istotu a neobmedzené možnosti. Byť kým chce, správať sa, ako chce a mať kohokoľvek, na koho ukáže prstom.

Zastala pred dverami a trikrát hlasno zaklopala. Otvorili sa takmer okamžite. Pred ňou stál plešatý chlap ako hora v čiernom obleku šitom na mieru. Mohol mať tak štyridsať, možno aj viac. Prísny výraz tváre len podčiarkol charakter nebezpečnej a nekompromisnej gorily, ktorou mal byť.

„Pozvánku,“ vyzval ju namiesto pozdravu a pravou rukou si siahol pod sako.

Vedela, že tam má ukrytý zbraň - pre prípad, že by niekto robil problémy. Ani ona sem neprišla len tak naľahko. Lebo v tomto podniku sa nestretávali len tak hocijakí špinavci, podfukári či zlodejčkovia, ale prvotriedna mafia na čele so šéfom podsvetia. Práve na takýchto miestach sa dohadovali najdôležitejšie a najnebezpečnejšie obchody.

Presne toto bola jej šálka kávy. Zručnými prstami si rozopla kabát a pritom neustále udržiavala očný kontakt s holohlavou gorilou. Snažila sa pôsobiť pri-

rodzene, no zvodne zároveň. Odhalila svoje sporo odeté telo, zahalené len v krátkych čipkovaných šatách na ramienka. Okrem hlbokého dekoltu, v ktorom prsia vyzerali, že sa už-už poberú na odchod, najviac pozornosti púťali vytrčajúce podväzky. A práve tam chcela pritiahnúť pozornosť vyhadzovača. Prešla si rukou po stehne až k okraju podväzkového pásu. Vyhadzovač z nej nespustil zrak a bolo vidieť, ako nasucho preglgol. Uškrnula sa. Mala ho presne tam, kde ho chcela mať.

Z okraja podväzku vytiahla malú elegantnú kartičku, ale nedala mu ju hneď. Rozhodla sa s ním chvíľku pohrať. Pomaly ju dvihla ku krvavočerveným perám a vtisla na ňu šťavnatý bozk. Po dotyku jej pier na kartičke ostal odtlačok. Až potom ju podala mužovi stojacemu pred ňou. Hoci sa snažil vyzeráť čo najhrozivejšie, malá kvapka potu stekajúca po spánku mu ten dojem kazila. Dôkladne si kartičku obzrel a potom jej ju vrátil späť. Trasúcimi sa rukami ju zbežne prehľadal a ona s ním po celý čas udržiavala očný kontakt.

„Vitajte v *Krvavom mesiaci*, madam.“ Ustúpil bokom, aby mohla vojsť.

Vložila si kartičku s falošným menom späť za podväzok a s hrdo vztýčenou hlavou prešla okolo neho. Rukou ho letmo pohladila po čerstvo oholenej tvári.

Rázne vstúpila do chabo osvetlenej chodby. Vždy používala falošné mená. Len málo ľudí vedelo, že jej pravé meno, ktoré jej však vlastne tiež bolo len pridelené, je Jelena Ivanovna, ale tu na Slovensku sa volá Amália Vidová. Neprehovorila ani slovo, nebolo treba. Reč jej tela bola viac ako výrečná. Neunúvala sa zapnúť rozhalený kabát. Ak chcela na seba upútať pozornosť, tak sa jej to práve podarilo. V chodbe ju už čakala mlado vyzerajúca hosteska oblečená v krátkej zamatovej sukničke a trblietavej podprsienke. Aj ona mala na hlave parochňu - červenú. Viedla ju chodbou osvetlenou len svietnikmi, priamo do útrov medvedieho brlohu. Šli za hlasnou hudbou, ktorá sa ozývala z konca chodby. Onedlho hudbu vystriedali vrava desiatok ľudí, smiech, pokrikovanie a štrngot sklenených pohárov. Srdce sa jej rozbúchalo. Premklo ju zlé tušenie, a to hneď, ako vošla do preplnenej miestnosti. Zachovala však pokoj, bola predsa tréňovaná.

V momente, ako zo seba zhodila kabát priamo do rúk vystrašenej hostesky, strhla na seba pozornosť celej miestnosti. Krátke vlasy zvýraznili jej dlhú šiju a tetovanie pumy, ktoré jej prekrývalo celý chrbát od krku až nadol, dráždilo pozorovateľa a najmä jeho fantáziu. Odhalený chrbát nútil zamyslieť sa, kde končí chvost prekrytý čipkou nad zadočkom. Tvárila sa, akoby jej miestnosť patrila. Hneď bolo všetkým jasné, že určite nie je Slovenka, pretože Slováci sú až príliš konzervatívny národ. Jej zámerom bolo, aby pôsobila ako luxusná zahraničná spoločníčka.

Tvárila sa, že si nevšíma vzrušené pohľady mužov, ani nevraživé pohľady žien a kráčala rovno k baru. Dosiahla presne to, čo chcela a to jej prinášalo pocit

malého víťazstva. Už len zahrať na tú správnu strunu a prvú časť misie môže považovať za splnenú. Nezvykla však predčasne oslavovať. Preto to neurobí ani teraz.

Juraj stál pred zrkadlom, hľadel na svoj odraz a mračil sa čoraz viac. Už ho nebavilo robiť poskoka a pritom bol už tak blízko, až ho to privádzalo do šialenstva. Strávil tu priveľa mesiacov, práve preto bol ten najvyšší čas vrátiť sa k starému životu. Skončiť s pretvárkou, ktorou žil posledné roky. Na druhej strane nesmie dovoliť, aby sa čokoľvek pokašľalo. Ešte nie. Dúfal, že tá správna chvíľa čoskoro nastane a on si konečne oddýchne. Po tom všetkom si to veru zaslúži.

Zhlboka sa nadýchol, napravil si kravatu, uhladil vlasy, tak ako to robili všetci ochrankári, teda až na tých plešatých, lebo z nich opadli vlasy tak rýchlo ako dobrá nálada. Ešte naposledy sa na seba pozrel v zrkadle, či je všetko ako má byť a až potom odišiel. Prešiel cez office späť okolo baru práve včas, aby ju zbadal.

Femme fatale.

Ani tlmené svetlá v miestnosti nezabránili jeho všímavému oku obzrieť si ju od hlavy až po päty. Okamžite mu došlo, že určite nemôže byť odtiaľto. Rozhodne nevyzerala ako jedna z tunajších žien, a to, čo z nej vyžarovalo, bolo také nebezpečne opojné ako ópium. Vo vzduchu cítil zvláštnu fluidum a po chrbte mu prebehol mráz. Jeho detektor doteraz nikdy nezlyhal, preto vedel, že s touto osudovou ženou nebude všetko v poriadku. Okrem toho sa mu zdala akási povedomá. Určite sa nikdy nestretli, to by si pamätal. Na takúto ženu sa len tak nezabúda.

Sledoval ju, až kým si neprisadla k baru. Naoko neprístupná sa pohybovala s ľahkosťou šelmy a výraz mala tvrdý ako skala. Jediným pohľadom prenikavo modrých očí by chlapa priklincovala na podlahu. Nie. Tá patrila víťazom a nie chudákom. Mužom, ktorí milujú nebezpečenstvo a pri nej doslova smrteľné. Vyzerala na dvadsaťpäť, možno trochu viac. Rozhodne mu pripadala ako zrelá žena, ktorá vie, čo od života chce.

Keď si prehodila nohu cez nohu, na malý okamih zazrel jej nohavičky. Potom sa k nemu otočila chrbtom a jeho upútalo tetovanie, ktoré jej siahalo od šije až pod lem šiat. Jeho telo okamžite zareagovalo. Nie je žiadny eunuch. Preto radšej upriamil svoju pozornosť iným smerom. Bystrým okom sledoval celú miestnosť. V tomto klube už zažil všeličo. Každý večer tu tancovali ženy okolo tyče, v súkromných lôžkach sa odohrávali orgie, videl chlapov postrieľať sa tu nielen kvôli nevydarenému obchodu, ale stačil na to aj vyliaty pohár. Evidoval zmiznutia čašníčok, ktoré už nikdy nikto nevidel či predávkované prostitútky, vyhodené len tak na ulicu pred podnik a mnoho iných nepríjemných záležitostí.

tí. Tu to nikoho nezaujímalo, nikto to neriešil. Preto začínal mať o túto ženu veľmi vážne obavy. Sledovalo ju až priveľa nebezpečných očí, priveľa chlipnej pozornosti na seba strhla svojím divokým zjavom.

Znova sa pohľadom vrátil k nej. Bola si vedomá toho, čo svojím príchodom spôsobila a zdalo sa mu, že si to užíva. Čo má za lubom? Kým na to nepríde, nebude pokojný. Niečo na tej žene rozhodne bolo, ale čo?

Prstami s nechťami nalakovanými na krvavočerveno uchopila pohár so šampanským a odpila si malý dúšok. Každý jeden jej pohyb bol zmyselný a nútil pozorovateľa nespustiť z nej zrak. Nasucho preglgol.

„Tá vie, ako urobiť prievan v nejedných nohaviciach.“ Na zem ho vrátil až slizký hlas jeho kolegu.

Juraj si ho nevšimával. Vedel, že Tomáš mu je neustále v päťách. Hneval sa totiž na Juraja, že mu zabránil v tom, aby pretiahol jednu z barmaniek priamo na záchodoch. Bol to slizký had a podlizovač, jeden z tých, ktorí sa šéfom pchajú do zadku. Jeden z tých, čo nerešpektujú pravidlá.

„Hlavne v твоjich nohaviciach. Daj si pohov, tá nie je pre teba,“ povedal mu Juraj a výraz tváre sa mu nezmenil. Zaťal sánku a sledoval celú miestnosť. Odtiaľ, kde stál, mal na každého perfektný výhľad.

„Už si si ju rezervoval? Nespustil si z nej zrak, odkedy prišla. Aj ja mám oči,“ podpichol ho Tomáš a v očiach sa mu nebezpečne zablysko.

Juraj vedel, že to robí zámerne. Lepil sa mu na päty ako žuvačka a bol zákerý ako had. Každú chvíľu sa ho snažil vyprovokovať, aby stratil nervy, zdravý úsudok a dostal sa do problémov. Takú radosť mu však neurobí. Nie je hlupák. Ani posratý začiatočník.

„Oči možno máš, ale rozum asi nie,“ povedal mu Juraj pokojným hlasom. „Ak si taký všímavý, tak ti zrejme neuniklo, že nie som jediný, koho príchod tej ženy zaujal. Vidíš v nej sexuálny objekt, ale ja vidím len zákazníka.“

„Zákazníka?“ zasmial sa Tomáš. „Nebudem ti klamať, mám v pláne ukázať jej dnes v noci ôsmy div sveta.“

„Skôr pekla,“ zavrčal Juraj len tak pre seba a vykročil z tieňa do svetla.

Opustil svoj nenápadný úkryt, v ktorom mohol sledovať všetko, ale jeho nikto, lebo by inak tomu hajzlovi pravdepodobne rozmlátil hubu. Po tom všetkom, čo mu už vyviedol, mal na mále. V moment, ako to urobil, sa stretol s jej pohľadom v zrkadle umiestnenom za barovým pultom. Prisahal by, že na stotinu sekundy v jej očiach zbadal niečo ako zmätok, ale vzápätí ho vystriedal opäť chladný nezáujem. Stávala sa preňho čoraz zaujímavejšou. Možno si na ňu ešte posvieti.

Jelena sa nenápadne obzerala po miestnosti cez okraj pohára so šampanským. Z prítomných hostí už spoznala štyroch dôležitých ľudí z podsvätia. Jedným z nich bol aj Ukrajinec Georgij Dolmohov. Šéfoval ukrajinskej mafii, ktorá sa zaoberala prevažne obchodovaním s deťmi. Zvyšní traja boli členovia drogového kartelu z pohraničných oblastí. Ich náplňou práce bolo pašovanie drog v živých balíčkoch, čiže v ľuďoch. Poväčšinou na to využívali hlúpych narkomanov, ktorí si mysleli, že si rýchlo a ľahko zarobia peniaze na ďalšie drogy. Nedostatočne však odhadli riziká či krvilačnosť ľudí, ktorým tovar dopravovali. Niektorým z nich sa totiž nechcelo zaoberať tým, aby tovar bezpečne vybrali. Jednoducho ľudí najprv zabili a vzácny obsah im vyrezali priamo z tela. Potom sa mŕtvol jednoducho zbavili závažím na tele a pochovaním vo vzdialenej vodnej nádrži, aby ich s nimi nič nespájalo. Surové, nechutné, ale hlavne neľudské. Spomínala na tie časy, keď ľuďom, ako sú oni, šliapala na otlaky. Boli to kruté a hlavne náročné časy. Teraz už však mala iné záujmy.

Odpila si zo svojho pohára, položila ho späť na barový pult a ukazovák jemne prechádzala po jeho okraji. Dávala si záležať na tom, aby pôsobila čo najvzývavejšie a nenútene zároveň. Vedela veľmi dobre, čo robí. Od spoľahlivého zdroja sa dozvedela, že Veľkého Tulyho, ktorý bol jej hlavným cieľom, priťahuje práve tento typ žien. Nevedel im odolať. Veľký Tuly bol hlavou najväčšej zločineckej bandy Dáriovcov a svoju prezývku nezískal len preto, že má asi o sto kíl viac, ako je zdravé, ale preto, že pred pár rokmi z Aljašky pašoval novú drogu - anjelský prášok v mŕtvych tuleňoch a mrazených rybách. Veľmi sa mu vtedy darilo, a tak sa stal hlavou klanu. Inak to bol odporne škaredý chlap, ale mal spôsoby. Práve teraz ho tu však nikde nevidela, čo ju dosť znepokojovalo.

Vtom sa jej pohľad stretol s pohľadom muža v zrkadle. Jeho oči boli plné nedôvery, akoby ju preukol. Niečo na ňom jej bolo povedomé. Ten spôsob, ako sa na ňu pozeral, jeho postoj. Pochybovala, že sa niekedy stretli. No vo vnútri cítila, že jej je povedomý. Na chvíľu zaváhala, no potom sa upokojila a radšej odvrátila pohľad. Neuniklo jej však, že je priam zarážajúco pekný. Vysoký, s pevným telom, výraznými lícnymi kosťami a plnými perami. Rada by ich ochutnala. Chýbal jej sex, možno si to ešte rozmyslí. Hoci bolo v miestnosti prítmie, jej oku nič neuniklo.

Mal na sebe čierny oblek šitý na mieru, bielu košeľu a purpurovú kravatu. Tváril sa dôležite, akoby mu patrila celá táto miestnosť. Cítila na sebe jeho pohľad. Spaľoval ju do špiku kostí. Nevedela, kto je to, ale určite si ho pridá na svoj zoznam nebezpečných na preverenie. Upriamila svoju pozornosť na sporo odetú tanečnicu, ktorá sa vrtela okolo tyče, akoby bola z gumy. Kútkom oka však stále sledovala muža v purpurovej kravate. Hlasno zaťukala krikľavým

nechtom na barový pult a čašníčka jej opäť doliala. Neplánovala to vypiť, len tu nechcela sedieť s prázdny pohárom. Mohlo by to prilákať slizkých tupcov.

„Môžem vás pozvať na drink?“

Neskoro, jeden sa už našiel. Rozhodla sa ignorovať ho, možno mu to dôjde a odíde. Ak nie, tak mu pomôže. Všimla si, že chlap v purpurovej kravate ju opäť pozoruje.

„Asi si ma nepočula.“ Otravný neznámy jej vošiel do zorného uhla pohľadu a dokonca jej drzo prešiel upotenou rukou po kolene. Bol si sebou taký istý, až to bolo na smiech.

Ovládla sa, vytiahla z výstrihu skrytú bankovku a hodila ju barmanke na pult. Potom vstala a s plným pohárom v ruke dotieravého neznámeho obišla. Prešla okolo pódia s vrtiacou sa tanečnicou, bez toho, aby dala najavo, že ju niekto oslovil či sa jej inak vnucoval. Došlo jej, že ten, koho hľadá, tu dnes nie je. Nemusela tu stráviť ani dve hodiny, aby na to prišla. Nebola to však strata času. Dokonale si celú miestnosť obzrela, mala približnú predstavu o tom, kto všetko tento podnik navštevuje a preukla rozmiestnenie kamier. Bez toho, aby sa obzrela späť za mužom v purpurovej kravate, položila pohár najbližšej čašníčke na podnos a odišla. Po celý čas na sebe cítila jeho pálivý pohľad a tucet ďalších očí, ktoré ju neochotne vprevádžali z miestnosti.

Juraj ju ani na okamih nespustil z dohľadu. Neprekvapilo ho, že sa ten úbožiak, ktorý ju oslovil, namáhal úplne zbytočne. Nemal najmenšiu šancu. Táto šelma mala zálusk na lepšie partie. Videl jej to na očiach. Po celý čas sledovala všetkých v miestnosti. Bola preňho nielen zaujímavá, ale hlavne extrémne podozrivá. Zrejme nenašla, čo alebo koho chcela, preto tak rýchlo odišla. Uškrnul sa, keď si spomenul, ako toho chlapa odignorovala. Mala proste talent. Bol pre ňu len obyčajnou smietkou. Obdivoval ju, s akým chladným nezájmom jednoducho vstala a bez slova odkráčala.

Opäť si narovnal kravatu, ktorá ho tak ako každý večer škrtila a odišiel do zadnej miestnosti. Keďže už odišla, nič ho tu viac nezaujímalo. Jeho muži to zvládnu aj sami. Potrebuje pauzu alebo dovolenku. Ani jedno však neprichádzalo do úvahy. Má povinnosti a hlavne zodpovednosť. Záležalo mu na tom, aby všetko dotiahol do konca, a ten bude už čoskoro.

„Šéf chce vedieť, kto bola tá čierna vdova,“ pridral sa k nemu Tomáš. Opäť sa zjavil odnikiaľ a otravoval ho svojou prítomnosťou.

„Tak si mu to mal zistiť,“ odpovedal mu Juraj odmeraným tónom.

Zadné miestnosti *Krvavého mesiaca*, ukryté pred zrakmi ostatných zákazní-

kov, slúžili väčšinou na hazardné hry, dôležité schôdzky alebo obchody. Tváril sa, že sleduje hráčov pri stoloch a tiež, či je všetko, ako má byť. Prepierali sa tu špinavé peniaze z obchodov s bielym mäsom, drog či nájomných vrážd. Tu si nemal šancu zahrať len tak hocikto a každý v miestnosti bol pod prísny kamerovým dohľadom.

„Ty si naozaj myslíš, že som idiot?“ zasyčal mu Tomáš do ucha. Najradšej by mu jednu vrazil, ale ovládol sa.

„Chceš počuť pravdu?“ spýtal sa Juraj pokojne. Nespustil pritom zrak z hlavného stola.

„To, že má šéf na teba slabosť, neznamená, že...“

„Vypadni, lebo si z tvojho nosa urobím kľúčenuku,“ varoval ho a prešiel popri hráčskych stoloch až k najväčšiemu z nich, pri ktorom sedel jeho šéf, Veľký Tuly.

„Povedz mi, Štrkáč, ako to, že som dnes prepásol takú krásnu dámu, akú mi opisoval tuto Žolík?“ Bez toho, aby Veľký Tuly na Juraja pozrel, sa mu prihovril úplne pokojným hlasom. Nespustil zrak zo svojich kariet. Bank bol príliš lákavý na to, aby sa nechal rozptyľovať.

„Prepáčte, šéfe, myslel som si, že máte dôležitú hru. Nebolo by odo mňa správne, ak by som vás zbytočne rozptyľoval.“ So založenými rukami za chrbtom sa tváril úplne ľahostajne. Bol to jeho zvyčajný postoj.

„Ženy sú síce dobré na uspokojovanie základných ľudských potrieb, ale tá šelma, čo mi dnes unikla pomedzi prsty... určite by mi zdvihla viac ako len tlak.“

„Prepáčte, zle som odhadol situáciu. Už sa to nestane.“ Budú s ňou problémy. Jeho radar ho opäť nesklamal. Dúfal, že ju viac neuvidí.

„Dobre, Štrkáč, môžeš ísť. O hodinu ťa už nebudem potrebovať. Však, páni?“ prihovril sa svojim prísediacim a vyložil na stôl karty. Full House.

Juraj sa nenápadne vytratil, aby pripravil všetko na šéfov odchod. Musel ešte skontrolovať množstvo záležitostí, kým bude môcť konečne zaľahnúť do postele. Mal šťastie, že sa jeho šéfovi darilo v kartách, inak by jeho zaváhanie mohlo mať následky. Po odchode od hlavného hráčskeho stola začal okamžite vydávať rozkazy na všetky strany.

2. KAPITOLA

„Prečo musíme chodiť do školy? Je to strata času,“ hnevala sa osemročná Lucia so slabým ruským prízvukom a hrala sa s kuchynským nožom. Točila ho na čajovej lyžičke. Tento trik sa naučila len minulý týždeň a odvtedy sa už len zdokonaľovala.

„Máte sa správať ako normálne deti. A tie chodia do školy,“ vysvetľovala jej Jelena autoritatívnym tónom.

„Ale problém je v tom, že my nie sme normálne deti,“ skočil jej do reči desaťročný Marko, keď vošiel do kuchyne.

„Viem, rovnako aj to, že nie sme normálna rodina,“ vysvetľovala im trpezlivo po rusky Jelena.

Vždy, keď im chcela čosi rýchlo vysvetliť, tak spolu hovorili po rusky. Taktiež, ak bola rozrušená. A dnes ráno veru bola poriadne rozrušená. Večer nevyšiel podľa jej predstáv. Chcela misiu splniť čo najrýchlejšie, no začínalo sa jej to komplikovať a starostlivosť o dve deti jej to nijako neľahčovala.

„Krytie, ktoré máme, je pre misiu dôležité. Nemôžeme si dovoliť zlyhať. Myslím si, že vám to netreba znova pripomínať. Obaja viete, aké máte povinnosti.“ Prísny tón jej hlasu im nedovolil ďalej protestovať.

„Áno, madam,“ odpovedali jej svorne rodnou rečou.

„Mama,“ opravila ich. „Pre ostatných som vaša mama. Čím skôr si na to zvyknete, tým to bude pre nás všetkých jednoduchšie. Viete, čo by to znamenalo, ak...“ Keď obaja svorne prikývli, ďalej pokračovala rozkazovacným hlasom. „Vezmite si desiatu a do školy! Poponáhľajte sa, lebo zmeškáte školský autobus!“

Obe deti ju bez slova počúvli a o pár minút ich už odprevádzala na autobus. Mala ich v opatere len na rok, ale stále si na seba zvykali. Keď jej ich agentúra pridelovala, myslela si, že to budú staršie a samostatnejšie deti. Možno pätnásť, šesťnásť ročné, ale Lucia má osem a Marko desať rokov. Sú ešte malí. Iní rozhodli o ich osude. Niet cesty späť.

Keď ich prvýkrát uvidela, premkla ju hrôza. Nemohla si pomôcť, ale nech robila, čo chcela, všetko bolo zlé. Nevedela, ako sa má správať rodič, aj keď ním bola len naoko. Predsa len, tieto deti ešte potrebovali výchovu. V agentúre niektoré pridelovali ako budúcich agentov do rodín už existujúcich agentov v rámci nového programu. Mali ich oboznamovať s budúcou prácou a pritom ich adaptovať do života plného bolesti, strachu, stresu a smrti. Bol to jednoduchšie, ako ich držať v miestnosti meter krát meter.

Nie všetky deti z agentúry mali takéto šťastie, väčšina z nich skončila v tých izbách. Aj ona v takej žila. Aj ona vyrastala bez rodiny, bez opory, odkázaná len sama na seba. Zabi alebo budeš zabitý. Odmalička bola vychovávaná drsným spôsobom. Bojuj, aby si prežila a splnila misiu! Nezažila materinskú lásku, teda si na ňu nemohla pamätať. Žiadne pohladenie, milé slová, detské hry, smiech a už vôbec nie rozprávky na dobrú noc. Momentálne sa o tom všetkom učila z materiálov, ktoré jej poskytla agentúra.

Zahodila ponuré myšlienky a vrátila sa späť do domu. Zabezpečila ho účinným bezpečnostným systémom a odišla do suterénu, kde mala svoju pracovňu. Bola ukrytá za posuvnou stenou, ktorú dala špeciálne vyhotoviť agentúra a vstupovalo sa do nej na heslo. Poznala ho iba ona. Miestnosť bola malá ako kúpeľňa. Vybavená monitormi, policami, sejfom a veľkými kuframi so zbraňami, muníciou a vybavením na špionáž. Toto bolo jediné miesto, kde sa cítila naozaj v bezpečí.

Usadila sa za počítač, nasadila si slúchadlá a bola pripravená spojiť sa so svojimi nadriadenými.

„KIRA,“ bolo dohovorené heslo.

O pár sekúnd sa na obrazovke objavila tvár šéfky jej špionážneho oddelenia, ktorú poznala pod menom Moria. Viac nepotrebovala vedieť. Bolo to bezpečnostné opatrenie pre všetkých agentov, pre prípad, že by padli do zajatia. Ani ona nepoužívala svoje pravé meno. Tu ju poznali pod menom Amália Vidová. Jej skutočné meno bolo Jelena Ivanovna. Toto meno jej však bolo tiež len pridelené, keď ju priviedli do agentúry. Vtedy mala len šesť rokov. Nikdy viac si už nespomenula na meno, ktoré mala predtým, než ju predali do Ruska. Teraz je Jelena, pre ostatných v agentúre Kira a pre tunajších ľudí Amália.

„Čakám na hlásenie, agentka Kira, ako dopadol prieskum v bare *Krvavý mesiac*?“

Ich konverzácia prebiehala po rusky. Okrem tohto osvojeného materinského jazyka Jelena ovládala ďalších päť jazykov, vrátane slovenčiny. Pri každom vedela dokonale ukryť ruský prízvuk, a tak sa vyhla odhaleniu.

„Prieskum negatívny, subjekt sa na mieste nenachádzal. Žiadam o vykonanie opätovného prieskumu.“

Tón jej hlasu ostal nezmenený, bez zbytočných emócií.

„Podľa našich informácií však subjekt na mieste bol.“

Vyjadrenie pochybností zo strany nadriadených sa jej hlboko dotklo. Vždy robila maximum pre úspešnosť misie.

Avšak bola si vedomá toho, že to včera ukončila prirýchlo. Ten chlapík v purpurovej kravate bol viac ako nebezpečný. Ešte teraz ju z neho mrazilo na zátylku. Stále sa nemohla zbaviť pocitu, že jej je povedomý.

„Prieskum som musela ukončiť predčasne. Riziko odhalenia. Podozrivé osoby. Zajtra večer prieskum zopakujem,“ dodala.

„Rozumiem, agentka Kira. Máte povolenie. Samozrejme, zbytočne neriskujte. Táto misia je dôležitá. Ide o veľa.“

„Rozkaz!“

„Čakáme na ďalšie hlásenie.“

Obrazovka sčernela, spojenie sa prerušilo. Nikdy spolu neudržovali spojenie dlhšie, ako bolo nutné. Hoci bola každá linka v tomto dome zabezpečená, vývoj technológií bol na takej úrovni, že by sa určite našiel medzi dobrými hackermi niekto, komu by sa podarilo ich kódovanie rozlúsknuť.

Na druhý deň v rovnakom čase opäť zaklopala na dvere klubu *Krvavý mesiac*. Rovnaký postup, rovnaké zvädzanie plešatého ochrankára. Rovnako ako predtým, aj teraz ju prehľadal len tak zbežne, preto nenašiel, čo chcela, aby zostalo ukryté.

Atmosféra v klube bola o čosi živšia. Bol viac ako preplnený, čo jej vyhovovalo, no na druhej strane sťažovalo prácu. Sobotňajšia noc vylákala z úkrytov mnoho veľkých rýb.

Dala si rovnakú parochňu, zmenila len oblečenie. Na sebe mala čierny úzky overal s odhaleným chrbtom. Tetovanie čiernej pumy bolo jej poznávacím znamením pre túto misiu. Okrem toho, voľné záhyby overalu jej poskytli mnoho úkrytov pre zbraň, ktorú si pre každý prípad vzala so sebou. Predpokladala, že ju nebudú prehľadávať, keďže tu už bola a verila, že si ju plešatý ochrankár zapamätá, ale mylila sa.

Život vsadila na veľký výstřih až k pupku, ktorý pútal všetku pozornosť. Ako sa hovorí: „Ak sa nestihneš učesať a namaľovať, daj si veľký výstřih.“

V jej prípade to však neplatilo. Ako predpokladala, opäť vzbudila všeobecnú pozornosť. Usadila sa na rovnaké miesto, aj keď teraz už pri bare nesedela sama. Barmanka k nej automaticky položila pohár šampanského. Zrejme si ju pamätala. Prečo by aj nie, predtým jej nechala kráľovské prepitné. Jemným kývnutím hlavy jej vyjadrila vďaku a v rýchlosti prebehla očami celú miestnosť. Prekvapilo ju, že nezaregistrovala muža, ktorý sa nenápadne objavil za jej chrbtom. Upozornilo ju naňho len jemné mrazenie na zátylku a následne jeho hlas.

„Môj šéf by sa s vami veľmi rád zoznámil, madam.“

Bol to on, vedela to. Muž v purpurovej kravate. Nepotrebovala sa naňho ani pozrieť, jej detektor ju dokonale upozornil a tiež ho zbadala v zrkadle za barom. Najviac ju zaujal ten hlas. Hlboký, zmyselný a harmonický. Dával jej jasne najavo, že nie neberie ako odpoveď.

„Váš šéf má aj meno alebo...?“ Jej pokojný hlas postavil do pozornosti každú bunku mužovho tela.

„Meno v tejto chvíli nie je dôležité. Malo by vám stačiť, že ste uňho vzbudili mimoriadne veľký záujem. Preto by bol rád, ak by ste ho poctili svojou prítomnosťou, madam.“

Ešte stále k nemu bola otočená chrbtom. Bolo to takto zaujímavejšie a v oboch to zvyšovalo napätie. Nemohla si pomôcť, bavila ju táto nenápadná hra.

„Zdá sa, že váš šéf nie je jediný, u ktorého som vzbudila záujem.“ Pomaly sa naňho pozrela cez rameno a žmurkla.

Videla, ako nasucho preglgol a napravil si už aj tak dokonale uviazanú kravatu. Vedel, že tým myslela jeho. A ten pohľad prenikavo modrých očí ho opantal. Zračil sa v nich prísľub. Ako rád by vedel, kto je tá žena. Predtým ju tu ešte nevidel, iba ten jediný raz a dnes. Nemohol sa zbaviť čudného pocitu. Preto bol vo všetkých smeroch obozretný, ale tie oči... Vtom sa k nemu pomaly otočila, pričom si prstami nenápadne prešla po výstrihu. Samozrejme, že upútala jeho pozornosť, a tým získala výhodu, ktorú potrebovala. Išlo o to získať čas.

Pohľadom opäť rýchlo prešla celú miestnosť. Niečo sa jej na tom všetkom nezдалo. Oslovil ju až príliš rýchlo, dalo by sa povedať, že ju očakával. Obzrela si ho. Oblečený bol rovnako. Možno predpísaná uniforma. Všetko nasvedčovalo tomu, že patril k ochranke a zastával dôležitú funkciu, pretože okrem toho, že sa tváril nadriadené, bol jediný z mužov v ochranke, kto mal purpurovú kravatu. Ostatní mali čiernu.

„Práve som prišla,“ povedala pokojným hlasom. „Nemám potrebu nikam ísť.“

„Tá potreba hraničí skôr s nutnosťou,“ trval na svojom.

I tak mal naňho Veľký Tuly ťažké srdce, že ju neprivedol, keď tu bola po prvýkrát. Nepotreboval si vyrobiť ďalší čierny bod na pomyselných hodnotiacich tabuľkách. Ukázalo sa, že ju na začiatku odhadol správne, keď ju označil ako spoločníčku. Prešla mu po kravate a s pohľadom upreným na jeho pery prehovorila:

„Ja si robím len to, čo chcem.“ Myklo jej kútikmi úst. „Povedzte šéfovi, že dnes večer nemám náladu.“

Hrala svoju úlohu dokonale. Vedela, že okrem neho ju sledujú minimálne ďalšie tri páry očí. Na úspešnosti misie závisel každý jeden krok, každé slovo či pohyb. Nemohla si dovoliť zlyhanie. Samozrejme, bola ochotná urobiť čokoľvek.

„Obávam sa, že na tom budem musieť trvať.“ Juraj ju chytil za zápästie, pretože jej ruka smerovala nebezpečne blízko k miestu, kde mal umiestnené puzdro so zbraňou.

„Dobre teda.“ Vstala. Práve sa dozvedela, čo potrebovala. „Ak na tom trváte, zrejme nemám na výber.“

„Obávam sa, že nie.“ Rukou jej naznačil, aby ho nasledovala. Prešli za bar, k závesu, za ktorým boli ukryté dvere, ktoré viedli do zadných priestorov. *Tak tu je to*, pomyslela si. Ak by predtým neodišla skôr, určite by na to prišla aj sama. Nevadí, radšej teraz ako nikdy. Pred dverami ju zastavil. Zostala stáť a snažila sa, aby sa jej výraz nezmenil.

„Dovolíte?“ spýtal sa, keď prekvapene nadvihla obočie. „Musím vás prehľadať.“

Jelena v duchu zahrešila. Myslela si, že sa tomu vyhne. Omyl. Teraz musí vymyslieť, ako sa z toho vyvlečie. Tento chlap nevyzeral, že by chcel svoju prácu odfláknúť.

Pomaly zodvihla ruky vysoko nad hlavu, čím sa jej zvodne nadvihli prsia. Využívala všetky svoje ženské zbrane. Po celý čas s ním udržiavala očný kontakt. Zbraň, ktorú mala ukrytú pod oblečením, bola malá a nenápadná, ale rovnako účinná ako väčšie kalibre. V agentúre ich vyrobili špeciálne pre ženy.

Juraj putoval rukami od jej ramien, po odhalenom chrbte, na zadok, k členkom a zase späť. Už bol takmer pri mieste, kde mala ukrytú zbraň, keď ho prekvapila tým, že ho oprela o stenu a pritlačila sa oňho celým svojím telom.

Jelena musela konať okamžite. Postavila sa na špičky, aby boli takmer rovnako vysokí. Ani podpätky jej však nestačili, aby vyrovnala rozdiel. Musela sa v stotine sekundy rozhodnúť. Zviazať či zabiť. Nakoniec sa rozhodla pre príjemnejší variant, hoci musela uznať, že jedna možnosť ešte nevylučovala druhú.

„Váš šéf bude musieť chvíľu počkať,“ zašepkala mu tesne pri perách a on ju i tak počul jasne a zreteľne.

Zatajil dych a napriek svojej profesionalite čakal, čo urobí. Dráždivým spôsobom mu olizla pery, kým ich neotvoril a ona mu medzi ne nekvízla jazykom. Chcel niečo povedať, ale mozog mu vypovedal službu. Nenapadlo mu nič lepšie, ako s ňou urýchlene vojsť do najbližších dverí, skôr, ako ich zbadá niektorý z členov ochranky. Boli to dámske záchody, do ktorých nik nechodil, pretože boli ďaleko od baru. Po celý čas sa naňho lepila horúcim telom a rukou mu vošla do nagélovaných vlasov. Opäťoval jej bozk, rukami jej prešiel na zadok a pritlačil si ju tesnejšie na slabiny. Okamžite po nej zatúžil. Bolo to šialené. Čo to, dopekla, robí? Ešte nikdy taký prívál vzrušenia nezažil. Väčšinou sa dokázal ovládať, no pri tejto žene to bolo nemožné. Vyburcovala všetky jeho zmysly na maximum a zastavila prísun krvi do jeho mozgu. Momentálne sa všetka nahrnula do jeho rozkroku. Drvil jej pery svojimi, mala chuť po šampanskom. Akoby bol opitý už len jej prítomnosťou. Kriste!

Voľnou rukou mu rozopla sako, chytila ho za kravatu, a tým si ho pripútala k sebe. Cítila, aký je vzrušený, mala ho presne tam, kde ho chcela mať. Bolo načase trochu pozmeniť pravidlá hry. O chvíľu ucítil, ako sa mu rukou dotkla

zbrane, a to ho okamžite prebralo. Jeho obranný mechanizmus sa naštartoval na maximum. Mozog vyslal do tela varovný signál, a on ju od seba odstrčil, pričom ju surovo uchopil za zápästie. Tak o to jej po celý ten čas išlo, prekukol ju.

Pri tom prudkom pohybe sa mu podarilo stiahnuť jej z hlavy parochňu. Prekvapene sa pozrel na chumáč čiernych umelých vlasov vo svojej ruke a na ženu stojacu pred ním. Zahrešil, no vtedy ho už kopla nohou do hlavy a spadol na zem. Na malú chvíľu sa mu zatmelo pred očami. Kým sa spamätal, videl už len, ako sa zatvorili dvere na toalete. Aj parochňa bola preč, rovnako ako jeho mužská hrdosť, keď ho táto podvodníčka jedinou ranou poslala k zemi. To jej len tak neprejde.

Jelena nerátala s tým, že sa nechá uniesť a už vôbec nie, že len čo jej stiahne parochňu, jednou ranou ho zloží k zemi a utečie. Mala to dokončiť, tak ako vždy. Ranou do hlavy alebo mu mohla jednoducho zlomiť väzy.

Možností bolo veľa, ale ona utiekla. Hlupaňa. Musí sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostať, samozrejme, nesmie pritom vzbudiť podozrenie. Vyhýbala sa svetlám a stroposkopom. Po prvýkrát sa v tomto podniku snažila byť nenápadná. Úplný opak toho, o čo sa doteraz snažila. Vzala si od hostesky kabát a nenáhľivo vyšla na ulicu. Toto pekne posrala. Ale keď ju bozkával, myslela len na to, ako sa jej drsne zmocní v záchodovej kabínke. Strelila si facku, hrozne to štípalo, ale tá bolesť nebola nič v porovnaní s pocitom zlyhania, ktorý zaplavil celé jej telo. Bola už tak blízko, tak blízko, až kým sa jej to všetko nevymklo spod kontroly. Mozog viedol jej ruku k zbrani, no jej telo ho chcelo. Chyba! Veľká chyba. A za chyby sa platí.

Bola už na konci ulice, keď za sebou začula kroky. Náhlivé kroky a ona nemusela dvakrát hádať, komu patria. Prenasledoval ju. Zašla za roh a čakala. Pred sebou mala hustú spleť uličiek, v ktorých sa mohla veľmi ľahko stratiť, ale musí napraviť to, čo pokazila. Ak ho neodstráni, nakoniec ju prezradí. Neohrozila by tým len misiu.

Myšlienky jej behali všetkými smermi. Každým približujúcim sa krokom jej srdce búšilo rýchlejšie. Zhodila zo seba kabát a vyzula si topánky. Musí to urobiť rýchlo a podpätky by ju len zbytočne obmedzovali. Zaútočila okamžite, nemal najmenšiu šancu.

Juraj sa ponáhľal smerom, ktorý mu ukázal ochrankár pri dverách. Tá zmija mu neutečie, nesmie. Ak nezistí, čo je zač, bude mať čo vysvetľovať. Zbadal ju, ako zahla za roh, vytiahol zbraň a prenasledoval ju, no kým stihol čokoľvek urobiť, vyrútila sa naňho a zbraň mu vyrazila z ruky. Odhodilo ho do smetiakov

a on pocítil všetky kosti v tele. Kde sa to v nej vzalo? Nikdy by nepovedal, že má takú silu. Nečakal, kým ho zabije jeho vlastnou zbraňou a vyskočil na nohy pripravený vrátiť útok. Zahnal sa po nej päšťou, no ona sa šikovne uhla a zasiahla ho pravačkou do čeľuste, potom mu dopriala zážitok z jej ľavého háku, následne sa zohla a podrazila mu nohy, čím ho opäť dostala na lopatky. Pohybovala sa prirýchlo a svižne ako puma.

Kým sa nadýchol, nohou mu tlačila na krk a mierila naňho jeho vlastnou zbraňou. Prekvapenie z jej výkonu sa stalo jeho nepriateľom, bol by obdivne zahvízdal, keby nelapal po dychu. Nikdy v živote nevidel ženu takto sa biť. No úžas ho prešiel v moment, ako prehovorila.

„Daj mi jeden dôvod, prečo by som ťa mala nechať žiť!“

3. KAPITOLA

Na jej prekvapenie to šlo až príliš ľahko. Bola sklamaná, myslela si, že to bude ťažký oriešok. Tento chlap ani náhodou nevedel bojovať tak ako jej nebohý partner. Mala nutkanie okamžite ho streliť do hlavy. Už len preto, ako ľahko sa dal zložiť na lopatky. Ale rozmyslela si to. Potrebovala ho živého, aspoň zatiaľ. Keď z neho dostane všetko, čo vie, potom ho zabije.

„No tak?!“ zasyčala naňho, keď stále mlčal.

Nohou mu silnejšie stlačila ohryzok na krku, kým nezalapal po dychu. Tým, že bola bosá, dokázala prstami na nohách stláčať jeho jednotlivé stavce na krku, ako jej to vyhovovalo. Tým len zvyšovala jeho utrpenie. Nebola vysoká, ale mala silu a so svojou mrštnosťou, rýchlosťou a šikovnosťou si vedela vždy poradiť. Inak to nebolo ani teraz.

„Nemám... žiadny dô... dôvod,“ zachripel a snažil sa zložiť jej nohu zo svojho krku. Jej zovretie však bolo prisilné, navyše ho odradila zbraň namierená medzi jeho oči. Niečo mu hovorilo, že ho nechce zabiť, aspoň nie hneď, inak by to už urobila a zbytočne sa nevypytovala. Na jej spôsobe boja bolo niečo... povedomé.

„Takže ťa pokojne môžem poslať za stvoriteľom,“ odpovedala mu pokojne a potiahla kohútik.

„Nie, nie, počkaj!“ Prestal sa brániť a zodvihol ruky vysoko nad hlavu. Vzdávam sa,“ zaklamal. Rozhodol sa hrať s ňou jej hru, ale rozhodne pozmení pravidlá, hneď ako to len bude možné.

„Zajatcov neberiem.“

Juraj vedel, že to myslí smrteľne vážne. Ani mu nenapadlo pochybovať o jej slovách. Chcel jej ale dať falošný pocit istoty. Bola preňho lákavým sústom. Chcel o nej vedieť viac, musí byť trpezlivý. Skôr či neskôr zaváha, a to bude jeho chvíľa.

„Tak prečo... si ma ešte... nezabila? Čo?“ chcel vedieť, prečo má zomrieť, ešte predtým, ako jej to dovolí. Pravdou bolo, že ho prekvapila natoľko, že sa ani nestihol poriadne brániť. Boj zblízka bol jeho špecialitou, inokedy by určite vydržal dlhšie ako len pár sekúnd.

„Chcem informácie,“ povedala narovinu. Načo to tajiť? Aj tak je už prakticky mŕtvy. „Pre koho pracuješ, kto je ten chlap, za ktorým si ma mal priviesť?“

„Načo... načo to chceš vedieť?“ získaval čas, kým príde na to, ako sa z tejto pekelnej situácie dostane.

„Otázky ty kladiem ja!“ pritlačila mu krk ešte viac, až zachrčal.